

εἰς τὴν Κίνα· τὸν δὲ γαιμῶνα τοῦ εἰκοστοῦ ἐνάτου αἰῶνος τοῦ Οὐάν-λί (1600) δύο ἢ τρία μεγάλα πλοῖα ἐφθασαν εἰς Μακάον. Οἱ ἐν αὐτῷ ἐφόρου ἐνύβρα, τὸ ἀνάστημά των ἦτο ὑψηλόν, καὶ κοκκίνη ἡ κόμη των· οἱ ὀφθαλμοὶ των ἦσαν γαλανοί, οἱ πόδες μακρότατοι, καὶ διὰ τοῦ ἀλλοκότου ἐξωτερικοῦ των κατεπτόησαν τὸν λαόν. Ἐρωτηθέντες τίνες ἦσαν ἀπεκρίθησαν ὅτι δὲν ἦσαν πειραταί, ἀλλ' ὅτι ἐκὸμιζον φόρους· ἐπειδὴ ὅμως δὲν εἶχον οὐκὴ ποτὲ ἄλλατε, οὐδὲ ἔφεραν ἐπιστολάς, δὲν ἠθέλησαν νὰ τὴν δεχθῶσι. Τὸ δέκατον ἔτος τοῦ Σουν-χι, οἱ βάρβαροι αὐτοὶ ἔστειλαν πρεσβείαν. Ὁ δὲ αὐτοκράτωρ, λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὰς δυσκολίας τοῦ διαπλου, ἐνευσε νὰ τοὺς δεχθῇ. Τὸ δεύτερον ἔτος τοῦ Καγκ-Κί, ἔστειλαν βασιλέα ἐκ τοῦ Ἰκεανοῦ, (ναύαρχον) διὰ νὰ βοηθήσῃ τοὺς Κινέζους νὰ καταστρέψωσι τοὺς πειρατὰς τοῦ Φο-Κίν, καὶ ἐξήτησαν τὴν ἄδειαν νὰ ἐμπορεύωνται μετὰ τῆς Κίνας. Ὁ δὲ αὐτοκράτωρ τοὺς διέταξε νὰ ἐρχονται εἰς Κίναν ἀπαξ ἐπὶ δύο ἔτη διὰ νὰ ἐμπορεύωνται. Τὸ τρίτον ἔτος ἔστειλαν καὶ δεύτερον βασιλέα τοῦ Ἰκεανοῦ, διὰ νὰ πολεμήσῃ τοὺς πειρατὰς τοῦ Φο-Κίν. Τὸ πέμπτον ἔτος, δὲν ἠθέλησαν νὰ τοὺς δεχθῶσιν, ἐπειδὴ ἐν τῷ ὅκτῳ ἔτῳ ἔδωκαν ἕνα μόνον φόρον. Τὸ εἰκοστὸν πέμπτον ἔτος, ἐξήτησαν τὴν ἄδειαν νὰ κομίζωσι φόρους ἀνά πέντε ἔτη. Ἀλλοτε ἔφεραν ἀργυρὰ σκεύη τῆς τραπέζης, ἐρίππια, κλ. Καὶ εἰληρεστέησαν μὲν νὰ τοὺς δεχθῶσιν, ἀλλὰ τοὺς διέταξαν νὰ φέρωσι τοῦ λοιποῦ κοράλλια, κάμφοραν, ἐνδύματα, ἤλεκτρα καὶ πυροβόλα.

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΤΟΥ ΛΟΡΔΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ.

—ο—

Ὅτε ὁ λόρδος Βύρων, σύντροφον ἔχων τὸν ὑποπλοίαρχον Ἐκενεάδ, διέβη κολυμβῶν τὸν Ἑλλήσποντον, ἐπεσεν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς θαλάσσης δι' οὗ ὑπέθετεν ὅτι ὁ Δεάνδρος μετέβη πρὸς τὴν φιλιτάτην αὐτοῦ Πρώ. Ἀναχωρήσας ἀπὸ τῆς Ἀδύδου, ἐφθασε μὲν εἰς τὴν ἀπέναντι ἀκτὴν, ἀλλὰ τρία μίλια κάτωθεν τοῦ μέρους ὅπου ἐπεύμεν ὁ ἀπόδῃ. Καθ' ὅλην δὲ τὴν διάρκειαν τοῦ κολυμβήματος παρηκολούθειτο χάριν ἀσφαλείας ὑπὸ λέμβου.

Ὅτε ἀπέβη, αἱ δυνάμεις του ἦσαν τοσοῦτον ἐξησθενημέναι, ὥστε προθύμως ἐδέχθη τὴν προσφορὰν Ὀθωμανοῦ τινος ἀλιέως, θελήσαντος νὰ φιλοξενήσῃ αὐτὸν εἰς τὴν καλύβην του. Κατελήφθη δὲ ἐκεῖ ὑπὸ σφοδρῶ πυρετοῦ· καὶ ἐπειδὴ ὁ ὑποπλοίαρχος Λ. Ἐκενεάδ ἦτο ἠναγκασμένος νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὰ πλοῖά του, ὁ λόρδος Βύρων ἔμεινε μόνος μετὰ τῶν φιλοξενησάντων αὐτόν.

Ὁ Ὀθωμανὸς ἠγάγει τίς καὶ ὅποιος ἦτο ὁ ξένος αὐτοῦ· καὶ ὅμως τὸν ἐπεριποιήθη καὶ αὐτὸς καὶ ἡ σύζυγός του ἦσαν ἐδύναστο, ὥστε ἐν τῷ πέντε ἡμερῶν ὁ ἀσθενὴς ἀνέλαβε τὴν ὑγίαν του. Ὅτε δὲ ἐ-

πέβη εἰς πλοιάριον διὰ νὰ μεταβῇ ἀντικρὺ, ὁ ἀγαθὸς Τουρκὸς ἔδωκε πρὸς αὐτόν ἄρτον, νερόν, οἶνον, καὶ ἀριθμὸν τινα παρὰδων.

Ὁ Βύρων, λαβὼν τὰ δῶρα ταῦτα, εὐχαρίστησε τὸν δωρητὴν· ὅτε δὲ ἐφθασεν εἰς τὴν ἀπέναντι παραλίαν, ἔστειλε διὰ τοῦ πιστοῦ του Στεφάνου εἰς τὸν ἀλιέα δίκτυα, πυροβόλα διὰ κινήγιον, ζεῦχος πιστολίων, καὶ δώδεκα πήχεις μεταξώτου διὰ τὴν σύζυγόν του. Ὁ ἀλ. εὖς ἰδὼν ταῦτα ἀνέκραξεν· «Ὁ ποῖα μεγαλοπρεπὴς ἀμοιβὴ τοσοῦτω εὐτελοῦς φιλοξενίας! ἢ Τὴν δὲ ἐπιστῶσι, θελήσας νὰ ὑπάγῃ νὰ εὐχαριστήσῃ αὐτοπροσώπως τὸν λῆρδον, κατεποντίσθη ἐν μέσῳ τοῦ πορθμοῦ καὶ ἐπνίγη.

Ὁ λόρδος Βύρων ἐλυπήθη εἰς ἄκρον πληροφορηθεὶς τὸν θάνατον τοῦ φιλοξενήσαντος αὐτόν, καὶ ἔστειλε τριακοσίας δραχμὰς πρὸς τὴν χήραν. Τὸ δὲ 1817 ἔτος, μεταβαίνων εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐπεσκέφθη τὴν Ὀθωμανίδα καὶ τὸν υἱὸν τῆς οἰτινες δὲν τὸν ἀνεγνώρισαν, καὶ ἔδωκε πρὸς αὐτοὺς νέα δῶρα.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

—ο—

ΦΑΛΛΑΓΞ ΕΛΛΗΝΙΚΗ. Ἡ Illustration τῶν Περισιῶν, δημοσιεύουσα τὴν 6—18 τοῦ μεσοῦντος τὰς εἰκόνας τῶν ἐν Κριμαίᾳ Ἑλλήνων στρατιωτῶν, τὰς ὁποίας ἐξεδόκαμεν διὰ τοῦ φυλλαδ. ΟΥ' τῆς Παρθένου, προσθέτει τὰ ἐφεξῆς· α Κατὰ τὸν Κ. Hommaire de Hell, παρ' οὗ ἐδανείσθημεν εἰδήσεις τινὰς περὶ τῶν Ἑλλήνων κατοίκων τῆς μικρᾶς πολεως Βαλουκλαδᾶ, ἡ Ρωσία, ἐν μέσῳ τῶν μετὰ τῆς Τουρκίας πολέμων τῆς, ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τοὺς Ἕλληνας, ἐμφυτὸν μῖστος ἔχοντας κατὰ τῶν Ὀθωμανῶν, καὶ ἐπεκατέστη τὴν ἐθνικὴν αὐτῶν φιλοτιμίαν.

Ἡ ἐπίκλησις αὐτὴ ἔφερε ταχὺ καὶ ἄμεσον ἀποτέλεσμα, καὶ ἡ Ρωσικὴ κυβερνήσις κατήρτισε πολυάριθμον σῶμα τακτικόν, τὸ ὁποῖον, κατ' ὅλας τὰς μετὰ τοῦ ἐγθροῦ ναυμαχίας, ἐδείξεν ἀπαράμεικτον ἀνδρείαν. Μόλις δὲ ὁ μετὰ τῆς Τουρκίας πόλεμος κατέπαυσε, καὶ οἱ σύμμαχοι Ἕλληνες μετέσχον τῶν κατὰ τὴν Ταυρικὴν πολεμικῶν ἔργων. Μετὰ τὴν κατάκτησιν τῆς χειρσονήσου ταύτης, ἀνέλαβον νὰ καταβάλωσι τὰς ἀποστασίας, καταπτόσαντες τοὺς Ταρταροὺς διὰ σκληρῶν καὶ αἱματηρῶν ἐκστρατειῶν. Τότε οἱ ἐν Ταυριδί Μουσουλμάνοι ὠνόμασαν αὐτοὺς Ἀρναούτας, καὶ τὸ ὄνομα τοῦτο σιῶζεται καὶ μέχρι τῆς σήμερον.

Ἡ μετὰ τὴν καθυστάσιν τῆς Ταυρίδος, τὰ κα-
θήκοντα τῶν Ἑλλήνων ἐγένοντο εἰρηνικώτερα κα-
τήκοντα δὲ εἰς τὴν πόλιν καὶ τὴν περιφέρειαν τοῦ

Βαλουκλαβά. Τὰ τάγματα αὐτῶν ὁργανίσθησαν ἄλλως πως, διαιρεθέντα εἰς ὀκτὼ φάλαγγας, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα, ἀνακαλοῦντα τὰς Ἑλληνικὰς χώρας, Φάλαγγὲς Σπαρτιατικὴ, Μακεδονικὴ, Περσικὴ κτλ., διέδρουπον τὴν ἐθνικὴν αὐτῶν φιλοτιμίαν.

«Ὁ ὁργανισμὸς αὐτὸς διετετήθη μέχρι τῆς βασιλείας Παύλου τοῦ Α', οὗ τινος τὸ περὶ τὰ στρατιωτικὰ μεταρρυθμιστικὸν πνεῦμα, ἠλάττωσεν εἰς τρεῖς τὰς φάλαγγας τοῦ συμμαχικοῦ σώματος τῶν Ἑλλήνων, καὶ ὀνομάσας αὐτὸ α' Τάγμα Ἑλληνικὸν τοῦ Βαλουκλαβά», ἐνέδυσσε μὲ τὴν κίτρινην καὶ ἐρυθρὰν στολὴν, τῆς ἥποίας δείγματα ἐδημοσίευσεν τὸ ἐν Ἀθήναις ἐκδιδόμενον περιοδικὸν σύγγραμμα ἡ Πανώρα.

«Τὸ τάγμα τοῦτο, οὗτινος αἱ ἀξίαι λόγου ὑπηρεσίαι, ἐφείκυσαν πρὸς αὐτὸ τὴν ἐξαιρετικὴν τιμὴν τοῦ νὰ συνοδεύῃ τοὺς αὐτοκράτορας περιοδεύοντας εἰς τὴν Ταυρικὴν, φυλάττει σήμερον τὴν παραλίαν. Ἐπὶ δὲ τῆς διοικήσεως τοῦ πρίγκηπος Οὐροζόφ, μίαν τῶν φάλαγγων αὐτοῦ ἐστάλη εἰς Καύκασον, καὶ ἐσχάτως ὁ πρίγκηψ Μενσικόφ, γράφων πρὸς τὸν αὐτοκράτορα τῆς Ῥωσίας περὶ τινος ἐν Βαλουκλαβά μάχης, ἐξεθείαζε τὴν ἀνδρείαν τοῦ Ἑλληνικοῦ σώματος.

«Κατὰ τὰ αὐτοκρατορικὰ ψηφίσματα, οἱ ἐν Βαλουκλαβά ἄποικοι Ἕλληνες, διατελοῦσιν ἐν ἐνεργείᾳ στρατιωτικῇ ἐπὶ τέσσαρας μῆνας τοῦ ἔτους, τοὺς δὲ λοιποὺς ὀκτὼ εἶναι ἐλεύθεροι ν' ἀφιερῶσιν εἰς καλλιέργειαν τῶν κτημάτων αὐτῶν. Ἐκαστος στρατιώτης λαμβάνει μισθὸν ἐτήσιον τακτικὸν εἰκοσιονκτὼ ρουβλίων, κατασυνάξει δὲ ἐξ ἰδίων τὴν στολὴν του. »

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ. «Ἦμην εἰς Ἀκυϊτγρίνην ἐν καιρῷ τῆς Συνόδου, ἔγραφέ τις ἄλλοτε, καὶ ἔδλεπον τὸν αὐτοκράτορα Ἀλέξανδρον περιηγούμενον ἀπὸ πρωίας περὶ τὴν πόλιν. Μίαν δὲ τῶν ἡμερῶν τὸν ἀπῆντησα ἀπλούστατα ἐνδεδυμένον ἐντὸς τοῦ ὠραιοτάτου δάσους τοῦ καλουμένου δάσους Παυλίνας, ὅπου ἡγάπα νὰ περιφέρεται ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ναπολέοντος Παυλίνα Βοργέζη, ὅσαςκις ἤρχετο εἰς τὰ λουτρά. Πλησιάσας με μ' ἐχαιρέτισε, καὶ μὲ ἠρώτησεν ἐὰν ἐγνώριζον τὸ ὄνομα τοῦ ἰδιοκτῆτου μεγάλου τινὸς καταστήματος παρακειμένου, τὸ ὁποῖον μ' ἔδειξε διὰ τῆς ῥάβδου· ἀπεκρίθην δὲ ὅτι ἦτο κλωστήριον ἐρίου, καὶ ὅτι ὁ ἰδιοκτῆτης, γνωστός μοι, ὀνομάζετο Λοδοβίκος. Τότε μὲ ἠρώτησεν ἐὰν ἦτο δυνατόν νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ κατάστημα, προσθεὶς ὅτι ἦτο ὑπασπιστὴς τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ῥωσίας. Προτείναντός μου εἰς αὐτὸν νὰ τὸν ὀδηγήσω, ἐδέχθη προθύμως τὴν πρότασιν. Ἐνῷ δὲ ἐπλησιάζομεν ἀπηντήσαμεν τὸν Κ. Λοδοβίκον, τὸν ὁποῖον παρεκάλεσα νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὸν ξένον νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ κατάστημά του. Ὁ Κ. Λοδοβίκος, ὅστις ἐγνώριζεν ὡς καὶ ἐγὼ ὅτι ὁ ξένος αὐτὸς ἦτο ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξανδρος, δὲν ἠθέλησε νὰ παραβιάσῃ τὸ μυστικὸν του, ἀλλ' ὠδήγησεν αὐτὸν εἰς τὸ κατάστημα καὶ

τῷ ἔδειξεν ὅλα τὰ ἐργαστάσια· κατετρίψμεν δὲ εἰς τοῦτο δύο περίπου ὥρας. Μετὰ ταῦτα παρεκάλεσε τὸν αὐτοκράτορα νὰ προγευθῇ παρ' αὐτῷ, τὸ δὲ πρόγευμα συνίστατο ἐκ καφέ, ἄρτου καὶ βουτύρου. Εἰς τοὺς τοίχους τοῦ δωματίου ὅπου ἐπρογεύθημεν, ἐρέμαντο πολλαὶ εἰκόνες παριστάνουσαι διάφορα κατορθώματα τοῦ Ναπολέοντος· μία δὲ τούτων ἐξεκόνιζε τὴν μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου συνάντησιν του παρὰ τὸν Νίεμεν. Ταύτην παρατήρησεν ἰδίως ὁ αὐτοκράτωρ. Μετὰ μικρὸν δὲ εἶπε· «Τιφόντι, τιφόντι· ἀλλὰ διὰ τί δὲν ἐπραξέ το αὐτὸ καὶ τὸ 1813 παρὰ τὸν Δοάρη, ἀντὶ νὰ παραδοθῇ εἰς τοὺς Ἀγγλοὺς; Ἐδύνατο νὰ πράξῃ οὕτω πως, καὶ ἂν τὸ ἐπραττε, θὰ ἦτο ἴσως καὶ σήμερον αὐτοκράτωρ τῶν Γάλλων. — Ἀλλ' ὁ οἶκος τῶν Βουρβόνων; ἠρώτησεν ὁ Κ. Λοδοβίκος. — Ὁ οἶκος τῶν Βουρβόνων! ἀπεκρίθη ἐντόνος ὁ αὐτοκράτωρ· ναί, ἔχετε δίκαιον· ἦτο τότε ἐμπόδιον· ἐδύνατο ὁμῶς νὰ πράξῃ οὕτω τὸ 1814, ὅτε οἱ Βουρβόνοι δὲν ἐσήμαινον. »

«Ἀναχωρῶν ὁ αὐτοκράτωρ, εὐχαρίστησεν ἐγκαρδίως τὸν Κ. Λοδοβίκον, καὶ ἐνῷ διέδυκε διὰ τινὸς αὐλῆς, ἀναγνωρισθεὶς ὑπὸ τῶν ἐργατῶν, ἐχαιρετίσθη διὰ τριπλῶν ἀνευφημιῶν.

«Ὁ Ἀλέξανδρος ταραχθεὶς ἔφυγε μετὰ σπουδῆς· μετὰ δὲ ὥρας δύο, ἀξιωματικὸς τις ἐλθὼν, ἔφερεν ἐπιστολὴν τοῦ αὐτοκράτορος πρὸς τὸν Κ. Λοδοβίκον, λαμπρότατον δακτύλιον δι' αὐτὸν, καὶ ἑκατὸν δουκάτα διὰ τοὺς ἐργάτας του.

«Ὁ Ἀλέξανδρος διήγεν εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην ἀπλουστατὴν καὶ εὐάριθμον ἔχων συνοδίαν. Ἀνέβαινον εἰς ὄχημα μισθωτὸν, καὶ ἀμαξηλάτην εἶχε μέθυσον τινα, ὅστις ὠδήγει αὐτὸν ταχύτατα. Πολλάκις ἐγένοντο παράπονα κατὰ τοῦ ἡνιόχου τούτου, καὶ ὁ αὐτοκράτωρ τὸν διέταξε νὰ φέρεται τακτικώτερα. Ἀναβαίνων ποτὲ διὰ τῆς ὁδοῦ τοῦ ἀγίου Ἀδελφῆρου, ἀνέτρεψε τινα διόφρον· ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ὀργισθεὶς ἀπέβηκε τὸν ἡνιόχον, καὶ τὸν διέταξε νὰ ἐπιστρέψῃ πεζὸς εἰς τὴν οἰκίαν του.

«Ἡμέραν τινὰ ἀπαντήσας τὸν βασιλέα τῆς Πρωσίας ἐντὸς στενωποῦ, ὅπου δύο ἀμαζαὶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ διαβῶσι συγχρόνως, κατέβη ἀπὸ τὸ ὄχημα, καὶ διεσυνθεὶς πρὸς τὸ τοῦ βασιλέως εἶπεν· «Ἰλα, ἀδελφέ μου, ἂς ἀφήσωμεν τοὺς ἡνιόχους νὰ κάμουν ὅ, τι θέλουν» καὶ λαβὼν ἀπὸ τὴν χεῖρα τὸν βασιλέα, σπεύσαντα ἐπίσης νὰ καταβῇ, ἐπροχώρησε πεζός.

«Ἄλλοτε ὁ Ἀλέξανδρος, πλανηθεὶς, ἦλθεν εἰς ἐργαστήριον πωλητρίας γεωμήλων, καὶ τὴν ἡρώτησε ποῦ κατῴκει ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξανδρος. — «Εἰ ἀνέραξεν ἡ πωλήτρια, μὲ νομίζεις τόσῳ ἀνόητον ὅσῳ εἴθε σεῖς οἱ Ῥῶσοι! Σὺ εἶσαι ὁ αὐτοκράτωρ, καὶ ἡξεύρες καλῆτερα παντὸς ἄλλου ποῦ κατοικεῖς. »

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ. «Ὅτε, ἀποδιώσαντος τοῦ Σέριδαν εἰς Λονδίνον, συνήχθησαν εἰς τὴν οἰκίαν του οἱ φίλοι καὶ συγγενεῖς του διὰ νὰ συνοδεύσωσι τὸν νεκρὸν, ἀνθρώπος τις εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένος καὶ περιλυτός, εἰσελθὼν εἰς τὴν αἴθουσαν ὅπου ἔκειτο ὁ ἀποθανὼν, ἐπροχώρησε πρὸς τὸ φέρετρον, καὶ

παρεκάλεσε νὰ ἐπιτραπῇ πρὸς αὐτὴν νὰ ἴδῃ διὰ τελευταίαν φορὰν τὸ πρόσωπον τοῦ ἀτυχοῦς φίλου του. Οἱ περιστῶτες ἐνέδωκαν εἰς τὴν παράκλησιν, καὶ ἀνοίξαντες τὸ φέρετρον (τὰ φέρετρα εἰς Ἀγγλίαν δὲν καρφώνονται διὰ νὰ μὴ ταράσσωνται οἱ συγγενεῖς τοῦ ἀποθανόντος ἐκ τοῦ κρότου), ἔδειξαν τὸ πρόσωπον τοῦ Σέριδαν. Τότε ὁ ἄγνωστος ἐκβαλὼν ἀπὸ τὸ θυλάκιον αὐτοῦ ἑντάλιμα συλλήφους, κατέσχε τὸ πτώμα. Ὁ Κ. Κάννιγκ καὶ ὁ Κ. Συθιμούθ, εἴτινες ἦσαν παρόντες, διὰ νὰ σώσωσιν αὐτὸ, ἐπλήρωσαν εἰς τὸν κλητῆρα τὸ χρέος τοῦ ἀποδιδαντος δι' ὃ ἐγένετο ἡ κατάσχεσις, ἀναβαῖνον εἰς δεκατέσσαρας περίπου χιλιάδας δραχμῶν.

ΠΟΛΥΧΡΟΝΙΟΣ ΥΠΝΟΣ. Ἀνέγνωμεν εἰς ἀναφορὰν ὑποβληθεῖσαν τὸ 1825 ἔτος ἀπὸ Πρωσόν ἱατρὸν πρὸς τὴν κυβέρνησιν του, ὅτι εἰς τὴν πόλιν Μεδεάχ, ἐν Οὐεστφαλία, νέα τις γυνὴ εἰκοσактῆς, ἐκοιμήθη κατὰ συνέθειαν τετρακοσίας πεντήκοντα καὶ μίαν ἡμέρας, ἐξαιρουμένων τῶν ὀλίγων λεπτῶν τῆς ὥρας καθ' ἣν ἐξυπνίζετο διὰ νὰ φάγῃ ἅμα δὲ μετὰ τὸ γεῦμά της ἐκοιμάτο. Καθ' ὅλον δὲ τοῦτο τὸ μακρὸν διάστημα μίαν μόνην φορὰν ἐξύπνητεν οἰκοθεν, ὅλαι δὲ αἱ συνήθειαι φυσικαὶ χρειᾷ ἐξεπληροῦντο ἐν τάξει. Τὸ παράδοξον τοῦτο φαινόμενον ἀπεδόθη εἰς πληγὴν τὴν ὁποίαν πρὶν ἔλαβεν εἰς τὴν κεφαλὴν.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ.

(Συνέχεια. Ἰδε φυλλάδ. ΡΙ').

—o—

LXXXIV.

Τ' Ἀνδρούτ' ἡ μάνα χαίρεται (1) τ' Ἀνδρούτσου ἡ μάνα κλαίει.
Ἐχει τοὺς υἱοὺς ἀρματωλοὺς καὶ καπεταναρέους.
Στὰ παραθύρια κάθεται ταῖς στραταῖς ἀγναντεύει,
Βλέπει διαβάταις ποῦρχονται διαβάταις ποῦ περνοῦνε.
Διαβάταις ποῦ διαβαίνετε, περάταις ποῦ περνάτε,
Μὴν ἴδετε τὰ ἀρματωλοὺς τὸν Καπετὰν Ἀνδρούτσον,
Εἰς τί χώρῃς εὐρίσκαται, σὲ ποῖα βιλαίτια.
Ἄλλοι λέν' πᾶσι στὴν Πρέβεζα, λέν' πᾶσι εἰς τὴν Πάργα.
Κι' Ἀνδρούτσος ἐξεχέματε στοῦ Γουρλαμπᾶ τὰ σπήτια
Παιδιὰ μᾶς πῆρε ἢ ἀνοῖξί, ἐπῆρε καλοκαῖρι,
Νὰ ἔγοῦμεν πάνω στὰ βουνά, τοῦ Λιάκουρα στὴν ὁάχη
Νὰ γράψω μὲ πικρὴ γραφὴ καὶ ἑνα κομματι γράμμα,
Νὰ στείλω μὲς τὴν Λειβαδιὰ νὰ στείλω μὲς τὴν Φύδα.
Γλήγορα τὸν μουρτσάλι νὰ γίνω Καπετάνιος,
Νὰ παρκατέκω ἀρματωλὸς σούλα τὰ βιλαίτια.
Κι' Ἀνδρούτσος ἐπροβάδισε μὲς τὸν Δελῆ Ἀχμήτη (2),
Δελῆ νάρθης νὰ σμιζώμε, νὰ περπατοῦμ' ἀντάμα
Νὰ πάγω χώρῃς καὶ χωριὰ, νὰ πάγω βιλαίτια.
Κ' ἐγὼ καὶ ἀνταμώθηκαν στῆς Λειβαδιᾶς τὸν κάμπο.

(1) Σταῖς Λειβαδίτικς στὸ Ταλάτι.

(2) Παπαδόπουλο, τὸ ὅποιον ἐτούρκιζε μικρὸν.

Κ' ἐκεῖ ποῦ τρῶν καὶ πίνουμε καὶ διπλοχαιρετοῦνε
Ὁ Μαγὶρ Λάμπρος ἔστειλε τοῦ καπετὰν Ἀνδρούτσου
Νάρθη, Ἀνδρούτσο, νὰ σμιζώμε νὰ πᾶμε τὰ καράδια.
Καὶ κάνει τὸν κατήφορον στὸ Δίστομο πηγαίνει.
Ἀνδρούτσος πᾶσι τῇ στεριά καὶ Λάμπρος τοῦ πελάγου.
Κ' ἐπῆγαν κι' ἀνταμώθηκαν ὅσον παλιοκλήσασι.
Ἀνδρούτσος εἶναι ξακουστὸς εἶναι καὶ ξακουσμένος.
Ἀνδρούτσος σὲ θέλει ἡ Μοσκοβιά σὲ θέλει ἡ Ρουσία
Καὶ νάρθης μετ' ἐμέωνε νὰ μποῦμε στὰ καράδια.
Κι' αὐτῆνος ἐγελάστηκε καὶ πᾶσι μὲ τὰ καράδια.
Καὶ μὲς τὸν Πόρο πῆγαν καὶ μὲς τὴν Τζιά πηγαίνουν.
Βλέπουν καράδια ποῦρχονται, καράδια ἀπὸ τὴν Πόλι.
Ἄλλοι τὰ λένε Ρούσικα κι' ἄλλοι τὰ λένε τοῦ Φράγκου.
Αὐτὰ δὲν εἶναι Ρούσικα αὐτὰ δὲν εἶν' τοῦ Φράγκου.
Μὲν εἶν' ὁ Καπετὰν Πατᾶς ποῦρχεται ἀπ' τὴν Πόλι.
Κ' ἔχει καράδια δεινοχτῶ, φρεγάδες δεκαπέντε.
Σὺν πιάστηκαν στὸν πόλεμον ἀπ' τὴν αὐγ' ὡς τὸ βράδυ,
Πολλοὶ κλέφταις σκοτώνονται τοῦ καπετὰν Ἀνδρούτσου,
Ἄλλους τοὺς πιάνουν ζωντανούς καὶ ἄλλους σκοτωμένους,
Καὶ τὸν Ἀνδρούτσο ζωντανὸ μὲ δώδεκα νομάτους.
Γὸν πῆραν καὶ τὸν πῆγανε στὸν Βασιλεῖα στὴν Πόλι.
Καὶ ὁ Βασιλεὺς τὸν ρώτα καὶ ὁ βασιλεὺς τοῦ λείει.
Ἐσ' εἶσαι Ἀνδρούτσος ξακουστὸς Ἀνδρούτσος ξακουσμένος,
Ποῦ χάλπες τὴν Ρούμελη καὶ ὅλα τὰ βιλαίτια;
Τώρα σὲ πιάσαν ζωντανὸ καὶ σ' ἔφεραν στὴν Πόλι,
Μὲ Τούρκους ἐπαλέμους, μὲ Τούρκους, μὲ Ρωμάτους
Καὶ μ' ἑνα Μπέη πολεμᾷ καὶ μ' ἑνα Μπέη τρέχει,
Τοῦ χέλασε τὰ σπήτια τοῦ καὶ σκότωσε κι' αὐτόνε.
Ἀνδρούτσος μ' γὰρ δὲν φαίνεται τοῦτο τὸ καλοκαῖρι,
Νὰ ἔγῃς φυλὰ στὴν Λιάκουρα, φυλὰ στὰ κορροβούρια,
Νὰ στείλῃς τὰ μπουλούκια σου σ' ὅλα τὰ βιλαίτια,
Τὸν Καλόγερο στὰ Σάλωνα, τὸν Καλιακούδη στὸ Αἰδωρῖο;
Μ' οὐδ' εἶναι, μ' οὐδὲ φαίνεται, μ' οὐδὲ χαρτί τοῦ στέρει.
Κύριέ μου, τί νὰ γίνκεν ὁ καπετὰν Ἀνδρούτσος;
Ὅλος ὁ κόσμος καρτεροῦν κ' ἡ μάνα τοῦ παντῆχει!

LXXXV.

Σαββάτο βράδι πίνουμε, τὴν Κυριακ' εἴλ' ἡμέρα
Καὶ τὴν δευτέρα τὴν αὐγὴ σῶθηκε τὸ κρασί μας.
Κι' ὁ Καπετάνιος μ' ἔστειλε κρασί νὰ πᾶω νὰ φέρω.
Κ' ἐγὼ μὲν ξένος κι' ἀτζαμῆς, τὴν στρατὰ δὲν ἤξεύρω.
Κ' ἐπῆγα στραταῖς ἔρημας καὶ ἔρημα μονοπάτια.
Τὸ μονοπάτι μ' ἔβγαλε σὲ μιὰ παλιοκκλητοῦλα,
Ποῦ ἦτον σαράντα μνήματα ἀδελφία καὶ ξαδελφία,
Κ' ἑνα μνήμα ἦτον ξέχωρα, ξεχωριστ' ἀπὸ τ' ἄλλα,
Δὲν τόδα καὶ τὸ πάτησα ἀνάμεσα ἀπ' τὰ μάτια.
Κ' εἶχε τὰ μάτια τ' ἀνοιχτά καὶ ἐμῶνιζε χῶμα μέσα.
Ἀκούω τὸ μνήμα καὶ δογγᾶ καὶ θαρραλεσταίνει.
Γυρίζω πίσω καὶ τηρῶ, γυρίζω καὶ τηρῶ.
Ποῖος εἶναι ποῦ μὲ πάτησε ἀνάμεσα ἀπ' τὰ μάτια
Κ' εἶχε τὰ μάτια μ' ἀνοιχτά καὶ ἐμῶνιζε χῶμα μέσα.
Ἄν ἦναι νεὸς νὰ χαίρεται, καὶ νετὰ νὰ κακορῶνῃ,
Κι' ἂν ἦναι γέρος σάντ' ἐμὲ νὰ κάθεται νὰ κλαίῃ.
Τάχα δὲν ἦμουν καὶ ἐγὼ νεὸς, δὲν ἦμουν παλληκαῖρι,
Τάχα δὲν ἐπερπάτησα τὴν νύχτα μὲ φεγγάρι,
Καὶ τὴν ἀγούλα μὲ δροσὰ ὥσθ' νὰ πᾶρ' ἡμέρα,
Τάχα δὲν ἀκουήγησα καὶ ἐγὼ στοῦτον τὸν τόπον;
Τὰ παλληκαῖρια μ' ὀμπροστά καὶ ἐγὼ πάω στὴ μέση
Κ' ἐπῆγα κι' ἀποκλείστηκε φυλὰ σ' ἑνα καστράκι.
Τρεῖς μέρας κάνω πόλεμον, τρεῖς μέρας καὶ τρεῖς νύχτας
Κάνω γιουρούσι μιὰ φορὰ, κάνω γιουρούσι πέντε.
Γὸν ἐδέφο μου ἐσκότωσαν τὸν καπετὰν Γιάννη,
Καὶ ἂν κάμῃ ὁ Θεὸς καὶ ἡ Παναγὴ καὶ οἱ ἄγιοι ποῦν ἀπάνω
Νὰ πιάσω τὸ τουφέκι μου νὰ βγάλω τὸ σπαθί μου,
Νὰ κάμω μάνικς δίχως γιοὺς, γυναῖκες δίχως ἄδρες,
Νὰ κάμω καὶ μιὰ ἀρχόντισσα νὰ περπατῇ νὰ κλαίῃ.